

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobkyně: H. T. T.**, nar. „X“, státní příslušnost „X“, trvalý pobyt „X“, t.č. bytem „X“, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.10.2012, CPR-8287-2/ČJ-2012-9CPR-V234,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne **15.10.2012, CPR-8287-2/ČJ-2012-9CPR-V234, a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 1.6.2012, č.j. KRPU-106418-52/ČJ-2011-040022-SV, se ruší pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 640,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.10.2012, CPR-8287-2/ČJ-2012-9CPR-V234, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 1.6.2012, č.j. KRPU-106418-52/ČJ-2011-040022-SV, kterým bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 2 roky s tím, že počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), od okamžiku, kdy cizinka pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, a doba k vycestování byla stanovena do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

Žalobkyně především namítá, že výrok napadeného rozhodnutí je neurčitý, a tedy nepřezkoumatelný, neboť z něho nevyplyvá, které konkrétní odvolání proti kterému konkrétnímu rozhodnutí správního orgánu žalovaný zamítá. Z výroku napadeného rozhodnutí dle žalobkyně lze pouze dovodit, že žalovaný zamítá odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 1.6.2012, č.j. KRPÚ-106418-52/ČJ-2011-040022-SV, aniž by bylo zřejmé, kdy proti tomuto rozhodnutí měla žalobkyně podat odvolání. Takový nedostatek dle žalobkyně ve výroku tak zásadního rozhodnutí, jakým rozhodnutí o správním vyhoštění nepochybně je, zakládá jeho nepřezkoumatelnost. Na tom nemůže dle jejího názoru nic změnit ani skutečnost, že z odůvodnění pak lze výše uvedené náležitosti předpokládat.

Dále žalobkyně namítá, že otázka jejího zákonného vedení v evidenci nežádoucích osob je otázkou zcela zásadní. Dále poukazuje na skutečnost, že v souvislosti s tvrzeným neoprávněným pobytem žalobkyně je podstatná otázka platnosti, právní moci a vykonatelnosti původního rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 3.9.2009, a to ve vztahu k ustanovení § 87y a § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dále zdůrazňuje, že ke dni 18.10.2011, kdy žalobkyně podala žádost o povolení k přechodnému pobytu, byla žalobkyně oprávněna na území České republiky pobývat v rámci výjezdního příkazu. Podáním žádosti o přechodný pobyt vzniká žadateli fikce oprávněnosti pobytu. Rovněž poukazuje na skutečnost, že pokud nebylo možné spojovat počátek běhu doby, po kterou nelze umožnit vstup cizince na území České republiky, s vykonatelností rozhodnutí o správním vyhoštění, pak v daném případě vykonatelnost správního vyhoštění nastala sice ještě za účinnosti původního rozhodnutí o správním vyhoštění, ale pobyt žalobkyně byl neoprávněný pouze v období od 21.11.2010 do 14.12.2010, kdy uplynula doba, po kterou nešlo umožnit vstup žalobkyně na území České republiky, stanovená v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 3.9.2009, od právní moci tohoto rozhodnutí. Závěr žalovaného, že žalobkyně pobývala na území ČR neoprávněně od 21.11.2010 do 23.6.2010, považuje žalobkyně za nesprávný a nezákonný. S ohledem na uvedené tedy žalobkyně trvá na tom, že otázka zákonnosti vedení její osoby v evidenci nežádoucích osob je otázkou pro případné rozhodnutí o správním vyhoštění zásadní a nikoli nerelevantní a druhotnou, jak uvádí žalovaný. Tím, že se k této námitce žalobkyně žalovaný řádně nevyjádřil, zatížil tím žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobkyně dále poukazuje na skutečnost, že se opakovaně a dobrovolně dostavovala ke správnímu orgánu, který jí pobyt na území České republiky toleroval, a to i v době po vydání rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20.8.2010, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 3.9.2009, a toto rozhodnutí o správním vyhoštění se stalo vykonatelným. Za situace, kdy bylo žalobkyni opakovaně vydáváno překlenovací vízum, lze jen stěží jí klást k tíži, že nerespektovala rozhodnutí o správním vyhoštění a nebyla si vědoma toho, že by se dopouštěla porušování právních předpisů.

Dále žalobkyně spatřuje účelovost postupu správních orgánů v tom, že řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno až 19.10.2011, přestože minimálně od 23.6.2011 si musely správní orgány vědomy toho, že žalobkyně porušuje právní předpisy. Teprve v době, kdy se žalobkyně legitimně domáhala vydání tzv. překlenovacího víza dle § 87y zákona o pobytu cizinců, bylo s ní zahájeno řízení o správním vyhoštění.

Žalobkyně rovněž poukazuje na skutečnost, že právní názor žalobce týkající se okamžiku počátku vykonatelnosti a v důsledku toho i okamžiku začátku běhu doby, po kterou nešlo žalobkyni umožnit vstup na území České republiky dle rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 3.9.2009, je v rozporu se závěrem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.1.2012, sp. zn. 1 As 106/2010.

Poukázala rovněž na skutečnost, že i výše uvedený závěr rozšířeného senátu lze vykládat různě, což dokládá skutečnost, že předmětem rozhodování rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je otázka, zda byl správní orgán na základě § 118 odst. 1 zákona

o pobytu cizinců, ve znění účinném od 24.11.2005 do 31.12.2011, oprávněn určit ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území tak, že počátek doby nevymezil konkrétním datem, ale spojil jej s dobou vykonatelnosti daného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný stručně zrekapituloval průběh správního řízení. Dále konstatoval, že předmětem řízení o správním vyhoštění byla skutečnost, že žalovaná opakovaně porušuje právní předpisy, a to tím, že nerespektuje vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění, ze dne 28.5.2009 (dle obsahu správního spisu je správné datum vydání 3.9.2009), č.j. CPUL-2035-48/ČJ-2009-044061-BALI, kterým jí byl znemožněn vstup na území České republiky na 1 rok, neboť na území České republiky pracovala bez povolení k zaměstnání. Toto rozhodnutí o správním vyhoštění dle žalovaného nabylo právní moci dne 21.10.2010. Povinností žalobkyně tedy bylo dle žalovaného vycestovat z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, což bylo vzhledem k podané žalobě proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7.12.2009, č.j. CPR-13996-2/ČJ-2009-9CPR-V234, kterým bylo rozhodováno o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, do 21.11.2010. Žaloba proti odvolacímu rozhodnutí byla totiž rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20.8.2010, sp. zn. 10 Ca 426/2009, který nabyl právní moci dne 21.10.2010, zamítnuta. Žalobkyně podala proti rozsudku Městského soudu v Praze kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15.12.2011, sp. zn. 9 As 54/2011 zamítl. Žalovaný trvá na tom, že ani podaná kasační stížnost neopravňovala žalobkyni pobývat na území České republiky bez víza a v rozporu s vydaným vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění. V těchto skutečnostech shledal správní orgán i žalovaný opakované porušování právních předpisů ze strany žalobkyně. Žalovaný trvá na tom, že předmětné správní řízení bylo vedeno zcela v souladu s právními předpisy. Protiprávní jednání žalobkyně bylo dle žalovaného v rámci spisového materiálu doloženo a správní rozhodnutí byla náležitě odůvodněna. Zdůraznil, že úkon zařazení cizince do evidence nežádoucích osob je až druhotným úkonem. Podstatná je skutečnost, že žalobkyně porušuje opakovaně právní předpisy, za což jí bylo uloženo správní vyhoštění rozhodnutím č.j. CPUL-2035-48/ČJ-2009-044061-BALI, které nerespektuje, a dále pobývá na území České republiky bez víza, ač k tomu není oprávněna. Žalovaný trvá na tom, že v rámci předmětného řízení správní orgány postupovaly v souladu se správním řádem a náležitě zjistily skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřily potřebné doklady. Rovněž trvá na tom, že žalobkyni byla dána v souladu s § 36 správního řádu možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Při jednání soudu se zástupce žalobkyně plně odkázal na písemné vyhotovení žaloby. Dále zdůraznil, že pro danou věc je zásadní skutečností posouzení začátku běhu doby, po kterou dle rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně ze dne 3.9.2009 nebylo možno žalobkyni umožnit vstup na území České republiky. Otázka okamžiku, kdy tato doba skončila, má význam mimo jiné i pro posouzení vzniku fikce legálního pobytu žalobkyně v souvislosti s podáním její žádosti dle § 87y zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný se k jednání soudu ve věci nedostavil. Z jeho omluvy z jednání dle soudu jednoznačně vyplynulo, že souhlasil s projednáním věci bez jeho přítomnosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně se soud zabýval žalobkyní vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobkyně namítá, že v žalobou napadeném rozhodnutí není dostatečným způsobem identifikováno, které konkrétní odvolání proti kterému konkrétnímu rozhodnutí správního orgánu žalovaný zamítá. V žalobou napadeném rozhodnutí je v jeho narativní části výslovně uvedeno, že žalovaný projednal odvolání žalobkyně (je identifikována prostřednictvím jména a příjmení, data narození, bydlištěm a číslem cestovního dokladu), kterým se odvolala proti rozhodnutí ze dne 1.6.2012, č.j. KRPU-106418-52/ČJ-2011-040022-SV. Soud zastává názor, že pokud je nezaměnitelným způsobem identifikováno odvoláním napadené rozhodnutí a osoba odvolatele v narativní části správního rozhodnutí, nemusí být opakovaně tyto údaje uváděny v samotném výroku odvolacího rozhodnutí. V takovém případě nelze považovat odvolací rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Je pravda, že v daném konkrétním případě není ani v narativní části žalobou napadeného rozhodnutí výslovně uvedeno, který správní orgán odvoláním napadené rozhodnutí vydal, ovšem ze samotného čísla jednacího odvoláním napadeného rozhodnutí je seznatelné, že tímto orgánem bylo Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje. K námitce žalobkyně, že není z žalobou napadeného rozhodnutí seznatelné, které odvolání žalobkyně se zamítá, soud konstatuje, že v daném konkrétním případě žalobkyně podala pouze jedno odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a nemůže tedy dojít k jakékoliv záměně či nejasnosti.

Dále se soud zabýval i otázkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve vztahu k posouzení námitky žalobkyně týkající se jejího evidování v evidenci nežádoucích osob. V tomto směru soud konstatuje, že žalovaný se touto námitkou v žalobě napadeném rozhodnutí zabýval a uvedl jasné důvody, jak a proč tuto námitku vyhodnotil. Ani v tomto případě soud nedospěl k závěru, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo v žalobkyní uvedeném směr nepřezkoumatelné.

Soud tedy dospěl k závěru, že žalobkyní uplatněné námitky nepřezkoumatelnosti jsou nedůvodné a přistoupil k věcnému přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobkyně dále namítá, že otázka jejího zákonného vedení v evidenci nežádoucích osob je otázkou zcela zásadní. V tomto směru se soud ztotožňuje se závěrem žalovaného, že v případě rozhodování o správním vyhoštění cizince není dle platných právních předpisů otázka jeho výskytu v evidenci nežádoucích osob skutečností, která by zakládala sama o sobě důvod k rozhodnutí o správním vyhoštění. V daném konkrétním případě důvodem pro správní vyhoštění byla mimo jiné skutečnost, že žalobkyně v České republice pobývala nelegálně v době, kdy na základě pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění jí nešlo umožnit vstup na území České republiky (rozhodnutí ze dne 3.9.2009, č.j. CPUL-2035-48/ČJ-2009-044061-BALI). V žádném případě nebyla důvodem pro rozhodnutí o správním vyhoštění samotná skutečnost, že žalobkyně byla evidována v evidenci nežádoucích osob.

Z obsahu správního spisu a samotné žaloby vyplývá, že podstatou sporu mezi žalobkyní a žalovaným je skutečnost, kdy počala běžet doba, po kterou nešlo umožnit žalobkyni vstup

na území České republiky dle výše citovaného rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 3.9.2009, a v souvislosti s tím, po jakou dobu pobývala žalobkyně na území České republiky nelegálně. Z obsahu správního spisu vyplývá, že uvedené rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 3.9.2009 nabylo právní moci dne 14.12.2009. Rozhodnutí o odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo napadeno správní žalobou doručenou soudu dne 21.12.2009, o které Městský soud v Praze rozhodl rozsudkem ze dne 20.8.2010, kterým byla žaloba zamítnuta. Rozsudek nabyt právní moci dne 21.10.2010. Mezi účastníky je nesporné, že nabytím právní moci citovaného rozsudku Městského soudu v Praze nabylo rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 3.9.2009 „exekuvatelnosti“. Od tohoto dne počala žalobkyni běžet 30 denní lhůta pro vycestování z území České republiky. Rozpor mezi účastníky je však v otázce, kdy začala běžet, a v důsledku toho zejména kdy skončila, doba, po kterou nešlo žalobkyni dle rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 3.9.2009 umožnit vstup na území České republiky.

Žalobkyně zastává názor, že tato doba počala běžet od samotné právní moci rozhodnutí, tedy od 14.12.2009 a skončila dnem 14.12.2010. Žalovaný zastává názor, že uvedená doba počala běžet až od okamžiku, kdy se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo „exekuvatelným“, tedy od 21.10.2010, a skončila dnem 21.10.2011.

K této otázce uvádí soud následující. Doba, po kterou nelze umožnit jeho vstup na území České republiky, byla stanovena v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 3.9.2009, č.j. CPUL-2035-48/ČJ-2009-044061-BALI, tak, že žalobkyni se ukládá správní vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit vstup na území České republiky, se stanoví na jeden rok s tím, že tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti tohoto rozhodnutí. Dále je ve výroku citovaného rozhodnutí uvedeno, že dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se stanovuje lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí s tím, že v případě vynětí cizince z působnosti zákona o pobytu cizinců, z důvodu uvedeného v ustanovení § 2 tohoto zákona počíná běžet uvedená lhůta ode dne odpadnutí tohoto důvodu.

K této sporné otázce se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 24.1.2012, č.j. 1 As 106/2010-83. Konstatoval, že ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 24.11.2005, svěřuje správnímu orgánu pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území.

V daném konkrétním případě byla doba, po kterou nešlo cizince umožnit vstup na území České republiky, stanovena jako shodná doba s dobou vykonatelnosti daného rozhodnutí, tzn., že její počátek stanovil správní orgán také počátkem doby vykonatelnosti předmětného rozhodnutí o vyhoštění. Vykonatelnost daného rozhodnutí (nikoli „exekuvatelnost“) spadala vjedno s jeho nabytím právní moci, tj. nastala dnem 14.12.2009 (obdobně judikoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3.7.2012, č.j. 3 As 7/2012-22, kterým bylo rozhodováno kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 24.10.2011, č.j. 15 A 62/2011-32). Následné podání žaloby v rámci správního soudnictví již dle názoru soud nemohlo nic změnit na skutečnosti, že doba, po kterou nešlo umožnit cizince vstup na území České republiky, již jednou počala běžet v okamžiku nabytí vykonatelnosti (okamžiku nabytí právní moci) rozhodnutí o správním vyhoštění. Již jednou zahájený běh předmětné doby nebylo možné dle právní úpravy platné do 1.1.2012 stavět. Stavění běhu předmětné doby je možné až dle znění § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců účinného od 1.1.2012.

V daném konkrétním případě tedy doba, po kterou cizince nešlo umožnit vstup na území České republiky, dle výše uvedeného rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 3.9.2009 počala běžet dne 14.12.2009 a končila dnem 14.12.2010. Skutečnost, že rozhodnutí o správním vyhoštění po část této doby nebylo vykonatelné v důsledku vedení řízení o správní žalobě v dané věci, na běhu již jednou započaté doby nemělo vliv.

V tomto směru dospěl soud k závěru, že námitka žalobkyně je důvodná, neboť správní orgány při rozhodování vycházely z nesprávně stanovené délky doby, kdy se žalobkyně na

území České republiky nacházela neoprávněně. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť správní orgány vycházel z nesprávně vyhodnoceného skutkového stavu.

Zcela správně žalobkyně ve své žalobě poukazuje na skutečnost, že doba, po kterou na území České republiky pobývala neoprávněně má vliv i na posouzení otázky, zda v jejím případě vznikla fikce legálního pobytu po podání její žádosti dle § 87y zákona o pobytu cizinců. V tomto ustanovení je uvedeno, že rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný; oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, o ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nebo se jedná o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti. V daném konkrétním případě v době podání žádosti žalobkyně dne 18.10.2011 již s ohledem na výše uvedené netrvala doba, po kterou jí nešlo umožnit vstup na území České republiky, proto dle názoru soudu podáním žádosti vznikla fikce jejího legálního přechodného pobytu.

Dle názoru soudu bude nutno, aby se správní orgány v novém rozhodnutí vypořádaly se skutečností, že žalobkyně fakticky pobývala na území České republiky v době, kdy jí nešlo umožnit vstup na území České republiky dle rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 3.9.2009, pouze v období od 21.11.2010 do 14.12.2010, neboť délka tohoto pobytu může mít vliv při správním uvážení o délce zákazu pobytu eventuálně uloženého v novém řízení. Dále bude nutné, aby správní orgány přihlédly ke skutečnosti, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí o správním vyhoštění u žalobkyně platila fikce legálního pobytu v důsledku podání žádosti dle § 87y zákona o pobytu cizinců, a aby se s touto skutečností v rozhodnutí vypořádaly. Rovněž bude nutné, aby se správní orgány v novém rozhodnutí vypořádaly se skutečností, že žalobkyni byly příslušnými správními orgány vydávány překlenovací štítky, na kterých byl uveden oprávněný dlouhodobý pobyt i v době, kdy dle žalovaného pobývala na území České republiky fakticky neoprávněně.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 1.6.2012, č.j. KRPU-106418-52/ČJ-2011-040022-SV, zrušil pro vadu řízení a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku. Soud zrušil i rozhodnutí prvního stupně, neboť se jednalo o nedostatek, kterým bylo zatíženo již toto rozhodnutí.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 8 640,- Kč, která se skládá z částky 6 300,- Kč za tři úkony právní služby po 2 100,- Kč poskytnutých zástupcem Mgr. Petrem Václavkem (převzetí věci, podání žaloby a účast na jednání dne 12.12.2012 podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradních advokátů za poskytování právních služeb, ve znění vyhl. č. 276/2006 Sb.), z částky 900,- Kč za s tím související tři režijní paušály po 300,- Kč a z částky 1 440,- Kč odpovídající DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 12. prosince 2012

Mgr. Václav Trajer, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová